

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1870-03-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Daugaard, Christen Sørensen FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1870-03-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 347. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030153.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Chr. Sørensen.
Viborg, 27. Marts 1870.*

Min kjære gamle Christen! Nu har Dit sidste Brev været hos H., L. og H., og er igjen kommet hjem til mig, og saa maae jeg ikke længere opsætte at skrive et Par Linier til Dig. Det gik underlig til med vore forrige Breve. Da jeg saa længe ikke havde hørt Noget fra Dig, saa tænkte jeg, at Sorgen og Længselen efter Din Søn maaskee var bleven saa stærk, at Du ikke kunde faae Lyst og Mod til at skrive; og saa tænkte jeg, at jeg vilde skrive itide, for at opmuntre Dig, saa jeg ikke skulde gaae Glip af det Brev, jeg pleier at faae til Juul. Men imidlertid havde Du allerede skrevet, og behøvede ikke, at jeg skulde huske Dig derpaa. Jo, jeg har ganske rigtig faaet Dit Brev, og Du kan troe, jeg blev glad ved det. Jeg saa, at det var ikke gaaet saaledes, som jeg havde tænkt, men saaledes som Gud har lovet: thi han har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe Dig, og ingenlunde forlade Dig,“ saa vi kan sige med frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte.“ Det har han holdt; han har givet Dig et frit Mod i Din Sorg. Da Dit Brev kom, kunde vi med Glæde tænke paa Dig i Julen og stole paa, at Du ogsaa fik en glædelig Juul. Thi i Julen vil man gjerne være samlet med alle sine Venner; og kan man ikke det, saa vil man dog gjerne være vis paa, at de har det godt og ere glade. Saa kom Dit andet Brev, og det var næsten endnu bedre; det sendte jeg strax til H. og bad ham sende det til sine Søstre. Det kunde lige komme til hans Fødselsdag, som er 4. Marts, og han har skrevet, at det var næsten det Bedste, han fik den Dag. Og nu har ogsaa L. skrevet, at hun var glad ved Dit Brev; og H. s. 348 havde faaet det til sin Fødselsdag d. 22. Marts, og igaar kom det hjem med hendes Brev, hvori hun fortæller, hvor godt hun havde havt det den Dag; hun er ogsaa glad ved Dig. Jeg seer, at Du har ikke faaet det Brev, jeg skrev for et Aar siden om hendes Bryllup. Der stod vist ikke Meget i det, da jeg havde knap Tid, jeg vilde kun lade Dig vide, hvad Dag det var — d. 20. Mai, — for at Du kunde tænke paa hende; og det har Du jo gjort, endskjøndt. Du ikke vidste Dagen. Tante Rine er ogsaa glad, hver Gang der kommer Brev fra Dig, fordi der altid er en Hilsen til hende, og fordi hun jo dog er bleven en Moder for alle mine Børn. Det kan nok være, at vi to Gamle er allergladest ved Dine Breve. Ja, det er en af mine bedste Glæder, at Du ikke kan glemme Dine smaae Legekammerater, og kan see dem endnu, som de saa ud, dengang Du var hos os, og at Du ved Dine kjærlige Ord vil hjælpe til, at de kan komme paa den rette Vei, og at vi tilsidst Alle kan samles med Glæde. Det kan gjerne være, at Du er en af de Ringeste her paa Jorden; men hvad betyder det, naar Du alligevel er en af vore allertroeste Venner: der er ikke ret Mange, der skrive saaledes om mine Børn, som Du gjør det; og naar jeg læser om, hvorledes Gud fører Dig og holder fast paa Dig og vil aldrig give" Slip paa Dig, og hvor glad Du er ved ham, da er det for mig som den allerbedste Prædiken. Der er Mange, der kan gjøre meget smukkere Ord, end Du; men det gjælder jo ikke om at elske med Ord og med Tunge, men i Gjerning og Sandhed; og derfor er der ikke ret mange Ord, der kan gaae mig saaledes til Hjertet, som Dine. — — Men hvad synes Du om Frankrig? Nu da de skulde til at have Fred og komme til Kræfter igjen, gjøre de Oprør s. 349 imod den Regjering, de selv har valgt, og slaaes imod hverandre; er det ikke forskrækkeligt? og maae man ikke sige, at Gud kan ikke hjælpe dem, der ikke vil tage imod hans Hjælp? Vi kan dog ikke skjønne noksom paa, hvor godt det er at have en lovlig Øvrighed, som har Magt til at kue de Onde. Lad os bede om, at det maae blive saaledes altid hos os. — Og nu lev vel, min gamle troe Ven! Hils Din Kone! Gud give Eder en glad Paaske! Derefter kommer Foraaret og den travle Tid; saa give han sin Velsignelse dertil! Nu skal Du ikke skrive til mig, førend Du har Tid og Lyst; jeg skal aldrig mere troe, at Du har tabt Dit gode Mod, fordi det varer længe, inden der kommer Brev. Alle hilse Dig kjærligt.

Din gamle Ven
O. Laub.